

i Faget paa det paagældende Tidspunkt, og de kan paa den anden Side heller ikke, naar de har Medbør, fraskrive sig Retten til i Kraft af deres Organisationers Styrke at tiltvinge sig et højere Løn-niveau og bedre Livsvilkaar. Socialdemo-kraterne anerkender, at der kan komme en Situation, hvor man maa gaa til Vold-gift, siger det ærede Medlem Hr. P. Munch. Ja, jeg vil gerne bede det ærede Medlem se paa, hvad Formanden for Forligsinstitutionen, Hr. Bülow, siger i Be-tænkningen; han siger netop, at i saa-danne Tilfælde er der altid Tid til at gaa til Rigsdagen. At vi ogsaa har sagt noget i den Retning, skal ikke skjules; vi har sagt, at „hvis en Konflikt tilspidser sig paa samfundsfarlig Maade, maa den til enhver Tid siddende Regering paa eget Ansvar afgøre, hvilken Handling den anser for paakrævet, men Arbejderklas-sen maa forbeholde sig at være frit stillet i Bedømmelsen af enhver saadan Situa-tion“.

Den højtærede Indenrigsminister erkendte, at Arbejdsløsheden var i væsentlig Grad en Følge af Krigssituationen, thi, sagde han, det er, fordi man ikke vil anerkende, at vi skal nedad med Indtægterne. Det er den gamle Sang, som Ministeren har en vis Svaghed for, som han synes lyder saa lifligt og derfor ikke kan lade være at gentage atter og atter. Det er rigtigt, at der fandt en Oppustning af Værdierne Sted, og at man dels ikke har kunnet, dels ikke har villet hurtigt nok tage den Nedgang i Værdierne, som var paakrævet. Men det er ikke Arbejdernes Lønninger, som ikke er kommet hurtigt nok ned. Arbejderne har taget det fulde Hensyn til de nedad-gaaende Forhold og Kronens større Købe-ve; Arbejderne er, ogsaa inden de Forhold, der berettigede det, var til Stede, gaaet med til Lønnedsættelser, og de har indtil Dato taget Lønnedsættelser, som svarer fuldkommen til Pengenes forbedrede Købeve.

Og hvorfor vil Ministeren stadig staa og fremføre den Tale, at for at der kan komme Gang i Produktionen, maa Arbej-derne længere og længere ned med Løn-nen, naar selv „Berlingske Tidende“ kan fastslaa saa sent som i Aftes, at det ikke er Arbejdsgivernes Krav, at Arbejderne skal længere ned med Lønnen, i Tilslutning til Arbejdsgiverforeningens Hovedbestyrelses Manifest, som fastslaaer, at man tilbyder at forlænge Arbejdsoverenskomsterne paa det bestaaende Lønniveau? Naar selv Ar-bejdsgiverforeningen med „Berlingske Ti-

dende“s Billigelse slaar fast, at man ikke ønsker og ikke mener at kunne fordre yderligere Lønnedsættelse, hvorfor vil Inden-rigsministeren saa staa her og prøvekere Arbejdsgiverne til en saadan Færd?

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Bouet har Ordet for en kort Bemærkning.

Bouet: Den højtærede Indenrigsmini-ster udtalte det Haab, at det skulde lyk-kes ham under Udvalgsbehandlingen at overbevise mig om Berettigelsen af § 8 paa samme Maade, formoder jeg, som det er lykkedes den højtærede Minister at om-vende sine to Kolleger. Men jo oftere jeg hører den højtærede Minister tale her fra dette Sted om dette Spørgsmaal, desto vanskeligere vil det blive for mig at imødekomme de Ønsker, den højtærede Minister kunde have, thi de sidste Udtalelser, den højtærede Mfnister fremsatte, gik jo ud paa, at Staten skulde have Ind-seende med og Indflydelse paa, hvilke Overenskomster der afsluttedes mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, ud fra den Betragtning, at Staten eller Samfundet kunde komme til at bære Byrder, hvis disse Overenskomster faldt uheldigt ud. Saadanne Udtalelser havde jeg forventet at høre fra socialdemokratisk Side, men ikke fra en Minister, som er udgaaet fra Parti-et Venstre, og naar saadanne Udtalelser fremkommer her, hvor den højtærede Mini-ster oven i Købet i en anden Forbindelse siger, at han man gjort det første Skridt, vil de andre hurtigt følge efter, hvad der jo er rigtigt, saa kan man jo forvente, at Ministeren er under en Udvikling, som stærkt gaar henimod den socialdemokratiske Opfattelse, og i saa Henseende kan han ikke vente at faa Følgeskab hverken fra mig eller fra mit Parti. Jeg kan saa ud-mærket godt forstaa, at det ærede Medlem Hr. Lundberg, selv om han ikke var til-freds med det, der blev budt i § 8 over-for de Krav, der stilles fra socialdemo-kratisk Side, dog takkede Ministeren og for saa vidt var tilfreds med, at den første Sten nu var lagt til den Bygning, som skal huse de socialdemokratiske Krav paa dette Omraade. Jeg vil derfor sige, at hvis den højtærede Minister vil vente Overenskomst med vort Parti, maa han ikke fortsætte i det Spor, han i Dag har været inde paa, thi det fører efter min Mening ikke til en Tilmærkelse til den Opfattelse, som gør sig gældende fra vor Side, men fører derimod til en nærmere Forbindelse med Socialdemokratiet.